יחי ניוון השרירים

סיפרו לי שיצאה לאוויר העולם קסטת־וידיאו של התעמלות, או מחול אירובי, או אינקוויזיציה מסוג אחר (אני לא מבדילה ביניהן). 30 דולר החתיכה.

נורא הצחיק אותי שאתה יכול לשכב במיטה שלך, לדחוף את הקסטה למכשיר הווידאו, (למי שיש) וליהנות מהחיים הטובים כשאתה מסתכל ישר על המסך איך אנשים אחרים מתעמלים ומתעייפים במיוחד בשבילך. אפשר לסדר אפילו שהקסטה תרוץ כל הלילה לפני העיניים שלך, וכל זה בשביל 30 הדולרים המיסכנים שלך.

סיפרתי את זה לכל מי שפגשתי, ככה בתור בדיחה יוצאת מהכלל. תמיד מחכים שאני אביא איזו בדיחה חדשה. העניין הוא שבגלל הבדיחה הזאת כמעט הרגו אותי.

כולם התנפלו עלי — בעיקר נשים — איך אני מעזה לזלזל בתרבות הגוף, ואיך אני יכולה לטפח את תרבות ניוון השרירים, ואיך ואיך ואיך?

מה זה איך? עובדה. אני יכולה מה שאני רוצה! השרירים שלי הם רכושי הפרטי ואני אנוון אותם מכשכשו חמש פעמים ביום (כלומר אשכב בכורסא נוחה עם הרגליים על השולחן וסיגריה ביד) ואחשוב עליכן, חברותי הספורטיוויות והשריריות, שכל כך מודעות לצורך להתעמל, אלא שפשוט אין לכן זמן ללכת לכל מיני מכונים של אינקוויזיציה.

אחן, לעומת זאת, כבר היום אחרי הצהריים ניגשות לאחד הסניפים של רשת גוטאל (בכל אחת מהערים הגדולות) וקונות שנייים־שלושה מכשירי עינויים לשיפור הכושר.

יש שם אופני־חתירה לפיתוח שרירי־הגו התחתונים והאגן במחיר 6500 שקל, אופני־כושר המסייעים לפעילות הלב והריאות — 4800 שקל, מכשירון קטן בשם מיני ג'ים, שהוא טוב במיוחד לחיזוק שרירי הבטן, במחיר 1230 שקל. לכל מכשיר מצורף דף הוראות, כתוב בידי אנשי־מיקצוע. הנה נגמרו לכן כל הסיבות לא להתעמל מפני שאין לכן ביבי־סיטר או זמן או בטיח.

תזכרו רק שאתן התחלתן בפרובוקציה הזאת. כשמוסרים לי כדור אני מחזירה!

במקום בדיחה

ב־20 בינואר 1983 קיבלתי הודעה מרשות־השידור, מחלקת־הגביה. ההודעה היתה מיועדת ל„שמי דניא", ואני כמעט בטוחה שהם התכוונו אלי (השם קצת דומה).

כתוב שם שעד היום שילמתי את האגרה בזמן ואני אשה בסדר. אבל זה נמאס להם שאני כל־כך בסדר, ואין להם שום בעיות איתי, הם לא יכולים להטיל עלי קנסות ועיקולים. אז הם החליטו להפסיק את זה. הם כתבו לי שאני חייבת להם 648 שקל, אבל יכולה לשלם את זה רק עד ה־31 בדצמבר 1982, כלומר 20 יום לפני שגודע לי על העניין. אחרי התאריך האמור הם אוסרים על הבנק לקבל את כספי הטוב. הנה ככה, פשוט, עשו ממני חצי־פושעת. לא משלמת את חובותיי ב־זמן וגם הבנקים כבר יודעים עלי.

בצד השני של ההודעה כתוב, שיום אחרי המועד החוקי יגדל חובי ב־10% וכך הלאה וכך הלאה. אם בכל זאת אני מתעקשת לשלם את החוב (כבר יחד עם האחוזים והקנסות) אני צריכה ללכת למישרדים של מחלקת הגביה בכל מיני שעות לא נוחות.

אגב, כתוב שם שאפשר לפנות אליהם לבירור בכתב או בטלפון, אבל אין כתובת ואין מיספר טלפון. למה שיהיה? מה הם, ספרי־טלפונים?

הנה תשובתי למר י' ברי־יוסף, מנהל מחלקת־הגביה, שחתם על המיסמך הבלתי־נשכח הזה:

מר ברי־יוסף הנכבד, אני מרשה לך לבוא אלי בימי שלישי, רביעי ושישי בין ה־שעות 9 ו־11 כדי לקחת ממני את ה־648 שקל. אם תבוא אחרי ה־31 בינואר אני מורידה 10% מחובי כל יום. כלומר, אם רצית לבוא ב־26 בפברואר, אז אל תבוא בכלל, כי אני כבר לא חייבת לך כלום. שלום לך וכל טוב. בתאריכים אתה ממש חלש.

אזור פטור ממכס

מאז קניתי את האוטו הראשון שלי, בשנת 1969 (וספה 400 משנת 1961) לא הייתי בתחנה המרכזית. מה יש לי לעשות שם? הרי כל הכבישים בארץ נקראים כבישים עוקפים רק בגלל שהם עוקפים את התחנה המרכזית של תל־אביב.

היום אני יודעת שזו היתה שטות לחיות 13 שנה בלי המקום הזה, שלא לדבר על הכסף שהשטות הזו עלתה לי.

לפני ימים אחדים הגעתי לשם, מטעמים השמורים איתי, כלומר הרצון העז לשבור את הראש לאיזה פקיד בחברת־החשמל ששלח לי חשבון חשמל על סך 5000 שקל (חמישים אלף לירות). במחשבה שנייה, יכול להיות שזה מה שעולה חשמל עבור שש נורות בדירה, רדיו, טלוויזיה, מגהץ מקולקל ומזגן־אוויר (שאני אף פעם לא מפעילה אותו כדי לחסוך בחשמל).

על כל פנים, כשראיתי את חשבון־התועבה הנ"ל, עברו העצבים שלי לעבוד על 2000 ואט ובסערה פרצתי לעבר אוטובוס מיספר 4 שיקח אותי לתחנה המרכזית, שם ממוקמים המישרדים שהיו את יעד ההתקפה שלי. מה קרה בחברת־החשמל זה לא ענייננכם, וגם לא כדאי לי לעצבן אתכם לפני חג הפסח. רק אספר, שכדי להירגע מהסראומה החלטתי לטייל קצת בין בני עמי. אבל בני־עמי של התחנה המרכזית שייכים לארץ אחרת, לפחות מבחינת המחירים. אולי זה אזור פטור ממכס, אני יודעת?

בקיצור, תוך חצי שעה קניתי לעצמי זוג מגפיים יפהפיים, מיכנסי קורדרוי מדרניים מאוד (קצת יותר מדי מודרניים לפי טעמי) ואפודה אדומה שתתאים למגפיים החדשים. הכל ביחד 2000 שקל. זה נכון שבשביל המגפיים ביקשו 1500 שקל, אבל אחרי ה„תודה, שלום" הראשון הם מורידים ל־1.300 שקל ואחרי „אין לי יותר מ־1.100" נקבע המחיר. אני מאמינה שיותר מוכשרים ממני יקנו את הסחורה עוד יותר בזול. אגב, כשמנסים לעמוד על המקח והמוכר אומר „בדינגוף זה עולה כפול," התשובה על זה צריכה להיות: „מה איכפת לי דינגוף, אני מבית־שמש." זה עובד. יש כבוד לבית־שמש בתל־אביב.

אולי זו בושה בשבילכן להודות שקניתם בגדים ונעליים בתחנה המרכזית, אבל תמיד אפשר לשקר ולהגיד בנון־שלנטיות: „אני כבר לא זוכרת מאיפה זה, אולי מרומא, אולי לא." בסוף הטיול נתפשתי לרעב קל. אכלתי שווארמה בפיתה עם המון צ'יפס וחמוצים ושתיתי מיץ. המחיר — 60 שקל. איזה מזל יש לתחנה המרכזית — אריזור פשוט שכח אותה.

בעניין המגפיים של

יועצי־היופי שלי אמרו לי בשבוע שעבר, שהמגפיים הנפלאים והארוכים שלי, שקניתי לפני המון שנים ברומא, כבר לא מודרניים וצריך לזרוק אותם ישר לזבל.

לולא מצאתי פיתרון, הייתי זורקת לזבל את היועצים שלי, אבל אני דווקא מצאתי פיתרון בדמותו של הסנדלר שלי, אדון יצחק, שתמורת 80 שקל תחתך את המגפיים וגם תיפול בגימור של המגף הקצר־חדש.

עכשיו אני קצת מודאגת מה יהיה אם גם נשים ארוכות לא יהיו אופנתיות. אדון יצחק, כבר רמז לי, שהוא לא מטפל במטר שבעים ושלוש שלי.

התנ"ך של מישפחת שליו

מעט מאוד דברים עשו איזשהו רושם על הילדים שלי מאז א־ט, ימח שמו וזכרו. אפילו הספרים והתקליטים האהובים עליהם במיוחד אוספים עירימות אבק מחוסר התעניינות. עכשיו הם קיבלו במתנה שני תקליטים של סיפורי התנ"ך לילדים, שכתבו (על פי ספר־הספרים בעצמו) מאיר שליו והאמא שלו, בתיה שליו. עם היד על הלב, לא האמנתי שהם יחזיקו מעמד במשך נצח של שעה וחצי, בשמיעת סיפורים מהתנ"ך, ואפילו בלי ליווי של איזו להקת־רוק צרחנית. אבל כמו תמיד, בקשר לילדים שלי, אני טועה.

מאיר שליו ושלמה ארצי (בשני קולות נעימים ולא מונוטוניים) מספרים על גבי שני התקליטים 12 סיפורים מהתנ"ך, בשפה שכל ילד יכול להבין, עם הדגשים במקומות מסויימים, עם הומור ועם פרשנות נוסח מישפחת שליו. איכשהו, כל הדמויות, שהן לימוד חובה בבית־הספר, הופכות לאנשים מן הישוב. אפילו אלוהים, שלקולו הוסיפו הד, כדי לייחד אותו מאליילינו האחרים, נשמע כאחד מהחברה. בני בן ה־4 אמר לי בהתפעלות „אלוהים זה סתם איש, לא?"

אהוד בן־גרא הוא רזה גורא, ולא שוה אגורה, שימשון הגיבור לא סובל נשים בכייניות ולכן הוא מגלה את סודו לדלילה הרשעית, וכך הלאה וכך הלאה. הסיפור על חנה המוסרת את שמואל הקטן לפנימיית בית־האלוהים והולכת הביתה, גרם לבכי מר וממושך בבית שלי. ירק סיפור דויד וגולית החזיר לילדיי לרכים את האמון בצור ישראל.

מאיר שליו התאהב בסיפורים האלה כשהיה ילד קטן, ואמא שלו גידלה אותו על התנ"ך בשידור ישיר. הוא מנסה להעביר אהבה זו לילדים אחרים, שאין להם את אמא שליו בבית שלהם.

מתנה יוצאת מהכלל לילדים שכבר למדו תנ"ך בבית־הספר ופוגשים את המכרים הוותיקים בלבוש קצת שונה, וגם לילדים שעוד לא למדו תנ"ך וזאת היא להם סגישה ראשונה, מהנה ומסקרנת.

נורא הצחיק אותי לראות את בני הקטן מסתובב בבית עם שתי הידיים על המותניים, פרצוף רציני וממלמל לעצמו „איזה חרות הפליסתים האלה" (ש' הוא עוד לא יכול להגיד). 200 שקל כל תקליט. יותר זול מכל בייבי־סיטר ויותר אינטליגנטי מכולן.

דניאלה שמי